

var det, det hele startede med. Nu har jeg spurgt adskillige gange. Jeg får overhovedet ikke noget klart svar, så kunne vi ikke være enige om: Man skal svare på det meget enkle og meget simple spørgsmål og forholde sig til de tal, der er kommet fra skatteministeren, som meget klart viser, at det ikke er til gavn for lavindkomstgrupperne, tværtimod. Så jeg vil bede Dansk Folkeparti om at forholde sig til det meget enkle spørgsmål, så skal vi nok komme til det andet senere.

Kl. 13:37

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, så tror jeg, tiden er kommet til at gå over til ordførerrækken igen. Den følger normalt partiernes størrelsesrækkefølge, og den første er hr. Kim Andersen. Værsgo.

Kl. 13:37

(Ordfører)

Kim Andersen (V):

Jeg synes, det er mere end almindeligt tankevækkende, at vi står her i dag ved tredjebehandlingen af L 2 – forslaget om lavere skat på arbejde – og får en generel skattepolitisk diskussion, som munder ud i, at den socialdemokratiske ordfører ikke er i stand til at forklare Folketinget og dermed offentligheden, hvad der er Socialdemokratiets skattepolitik. Det er jo kendsgerningen efter de ordvekslinger, der har været her fra talerstolen den sidste halve time.

Socialdemokraterne kan ikke, vil ikke svare på, hvad deres skattepolitik er. Man henviser til Dansk Folkeparti og har alle mulige andre begrundelser, som dybest set er irrelevante for det, som et selvstændigt politisk parti burde have afklaret og mene om et væsentligt politisk spørgsmål.

Socialdemokratiet, som i så mange år har været regeringsbærende i dette land, er stadig Folketingets næststørste parti og fører an i oppositionen for at overtage regeringsmagten. Al ære og respekt for det, for det er et stort oppositionspartis rolle. Men det er sandt for dyden også, hr. formand, et stort partis opgave, forpligtelse og ansvar at lægge sin politik frem.

Vi kender jo Socialdemokraternes og SR-regeringens gøren og laden på dette felt gennem mange, mange år: stigende skatter, flere skatter, stigende afgifter og flere nye afgifter. Det er den socialdemokratiske medicin at tage skatteborgernes penge til forvaltning i de offentlige kasser og omfordeling. Venstre og VK-regeringen har siden 2001 vist en anden vej på skattepolitikens område. Vi har fastholdt et skattestop, som har gjort, at familierne og virksomhederne har

kunnet disponere i tillid til gældende regler og den økonomi, som de kender. De har turdet investere, det har givet tro på fremtiden, og det har medført, at vi nu har en rekordstor beskæftigelse i det danske samfund, at vi har den laveste ledighed i mands minde, at der satses på forskning og på udvikling i virksomhederne, at der bygges nyt som ingen sinde tidligere, og at der skabes arbejdspladser til gavn for alle.

Ikke mindst er en sådan vækst og en sådan dynamik til gavn for de svageste i vores samfund, også til gavn for dem med de mindste indkomster. Det har ført til, at vi nu har så megen vækst i det danske samfund, at vi mangler arbejdskraft. Vi mangler hænder, vi mangler hoveder i både den offentlige og den private sektor. Vi har denne sommer været vidne til, at erhvervslivet har måttet sige nej til mange store og gode ordrer, simpelt hen fordi der ikke var arbejdskraft til at levere de varer og ydelser, som skulle til for at tage orden ind.

Derfor er det vigtigt for Venstre og for regeringen at tilrettelægge politikken og især skattepolitikken således, at vi øger arbejdskraftudbuddet. Det forslag om lavere skat på arbejde, som vi her har til behandling, opfylder den målsætning. Finansministeriet har beregnet, at det vil give 7.000-8.000 flere personer på arbejdsmarkedet. Så kan man sige, at det ikke er voldsomt mange, og at det ikke løser problemet med arbejdskraftmangelen. Det er rigtigt, at det ikke løser problemet her og nu, men det er et vigtigt skridt i den rigtige retning,

For os er det også vigtigt, at vi ud over at levere øget arbejdskraft til både den offentlige og den private sektor gør det stadig mere attraktivt at komme fra passiv forsørgelse ind på arbejdsmarkedet og selv tjene sin løn, gøre en indsats, betale sin skat og bidrage til samfundets husholdning. Når man så er kommet ind, er det vigtigt – og her vil vi gerne bruge skattepolitikken til at motivere til det – at man enten kan dygtiggøre sig gennem uddannelse eller være flittig og derved få en bedre stilling og en højere løn.

Det skal der naturligvis være en gulerod for, og derfor er forslaget her et skridt i den rigtige retning. Det gør, at de med de små og mellemste indkomster får lov til at beholde en lille smule mere af deres egen indkomst til sig selv. Det er netop dem med de mellemste indkomster, der får mest gavn af det forslag, vi her har til behandling, og det er med velberåd hu, fordi vi tror, det er her, vi for små midler har mulighed for at øge arbejdskraftudbuddet, fordi man kan